

Zase jsem byl na sídlišti, kam se chodívám modlit za lidi a kde s nimi občas i rozmlouvám o Ježíši.

V zákoutí, kde je pohromadě pár laviček, vidím zpovzdálí chlápka, který skupině pěti dalších chlapů cosi předčítá z velkého ručně psaného sešitu. Upravil jsem tedy dráhu své pochůzky a snížil tempo, abych prošel co nejbliž a dobře vnímal, oč tam jde. K mému překvapení chlápek citoval verše z Bible a měl k tomu pár vysvětlujících vět.

„Samá kostrbatá křesťanstina,“ napadlo mě okamžitě, „tomu ti lidi nemůžou rozumět! Snad si nemyslíš, že ti něco takového spolknou...“

O něco později jsem nedaleko odtud oslovil asi třicátníka, který se při pomalé chůzi nezvykle usmíval. Když jsme prohodili pár vět, ukázalo se, že je to kovaný svědek Jehovův, který upřímně miluje Bibli;

jen se na ni dívá přes brýle, které mu nasadili ti jejich vykladači. Když jsem se s milým svědkem rozloučil, cítil jsem lítost a napadaly mě kritické myšlenky k jejich sektě...

Kráčel jsem dál, chvíli se modlil za tisíce lidí v těch panelácích a uvědomil jsem si, že když jim biblickou Dobrou zprávu o živém Ježíši nepřineseme my - teď **já**, Pán Ježíš si pro rozšíření svého Slova použije i ty, kdo to třeba dělají úplně špatně. Nebo dokonce i ty, kdo se nám ale vůbec nelíbí,...

„Pravím vám, budou-li oni mlčet, bude křičet kamení,“ (Lukáš 19,40) říká Pán Ježíš na obranu učedníků, kteří mu veřejně vzdávají hold.

To přece nemůžeme dovolit, aby kamení křičelo...!